

Deze maand komt de debuut-cd van zangeres en pianiste Lavalu en haar gelijknamige band uit: 'Hope or Liquid Courage'. Marielle Woltring – Lavalu – wil geen 'lege onzinliedjes' zingen.

AMANDA KUYPER

Even lijkt het of ze haar wangen op de toetsen vlijt. De ogen gesloten. We horen tere, zachte woorden en akkoorden. Dan spert ze de ogen wijd open, Lavalu draait zich om naar het publiek. De muziek krijgt een cadans, stroomt weer een andere kant op. Ritmes zwellen aan, harde staccato akkoorden. Lavalu's melancholieke stem gaat zwevend langs de noten omhoog.

Graag zou ze zich uitbundiger geven op het podium. Wild dansend in extravagante kledij, met grootse gebaren en bijbehorende mimiek. „Ik ben nu nog te veel gevangen achter de piano”, vindt Lavalu. „Daarmee zit ik vast in het decor. Ik snak ernaar meer te laten zien. Het theatrale wil er nog wat meer uitkomen.”

Lavalu. Achter de sprookjesachtige naam schuilt de dertigjarige zangeres en actrice Marielle Woltring. Ze is geboren in Cleveland, Ohio, maar woonde niet lang in de Verenigde Staten. Vanwege haar vaders baan bij Philips verhuisde ze op jonge leeftijd naar Eindhoven. Vanaf haar vierde speelt ze piano, voornamelijk klassieke muziek. Ze schreef liedjes, maar koos uiteindelijk toch voor de toneelschool. Daar sleet haar zachte 'g' af en ontwikkelde ze zich tot een onbevangen podiumpersoonlijkheid.

De ogen stralen onder de pony van haar bruine pagekapsel. Eindelijk, klinkt het vergenoegd in het Amsterdamse Backstage Hotel, kan ze haar verhaal doen. Al vijf jaar probeert Woltring als singer/songwriter een plek te verwerven in de muzieksceen. Hoewel haar talent zonneklaar was, króóp ze voor haar gevoel vooruit. Maar, geeft ze toe, ze moest groeien. Het was haar zoektocht naar haar 'soundideaal'.

Zo trad Lavalu eerst solo op, toen als duo, met drummer Yonga Sun, tot steeds meer eigenzinnige muzikanten als violist Oene van Geel zich aansloten. Het bandje heet nu net als de zangeres Lavalu. Woltring werkte aan haar stem. „Van hard, laag en lelijk naar een geluid waarvan ik zelf zou gaan houden.” Nu klinkt ze hoog, licht. „Opener.” Zweverig als Tori Amos. Theatraal als Björk.

Ze wilde geen concessies doen aan haar eigen 'geluidsidentiteit', waarin pop, rock, jazz en triphop elkaar raken. Lavalu is een grenzeloos bandje. Daarom ook trok haar groep zich in 2006 terug uit de halve finale van de Grote Prijs van Nederland. De goedbedoelde suggestie van de jury dat het allemaal best wat makkelijker – lees: commerciëler – mocht klinken, werd resoluut weggewuifd. „Wie gaat me vertellen hoe mijn muziek moet klinken”, zegt Woltring. „Live zie ik onze muziek immers aanslaan. Wij hebben energie.” En die boodschap konden ook platenlabels in hun zak steken. Want uiteindelijk is na het succes van het proefalbum *Lavalu Now*, ook de 'echte' cd *Hope or Liquid Courage* in eigen beheer gemaakt. „Alles zelf doen.”

Op festivals als The Hague Jazz, Noorderslag en jazzfestival Montreux kwam de doorbraak. Ze slingerde haar persoonlijke teksten met overgave de zaal in.

Ze gaat dan met de billen bloot, zegt Woltring. „Het is eng, maar er is ook niets leukers. Dan pas voel ik dat ik leef. Het is net als in het theater: slechte teksten krijg ik mijn mond niet uit. Iedereen mag natuurlijk zelf beslissen of mijn teksten sterk zijn, maar voor mij hebben ze inhoud. Met lege onzinliedjes kan ik mijzelf niet serieus nemen.”

De inspiratiebronnen van Woltring zijn duidelijk. Ze valt op 'meevoerende muziek met magische effecten'. „Ik heb twintig jaar pianoles gehad. Maar Tori Amos opende mijn oren: wauw, kan dat ook? Dat aparte, eigenzinnige vind ik belangrijk. Ik heb me erg laten inspireren door albums van Radiohead, Moloko, Lamb, Björk en Tori Amos. Koptelefoon op en je bent

Zangeres Lavalu Foto Maurice Boyer

Zoef, de diepte in

ik dezelfde soort magie als bij Björk en Radiohead. Zonder effecten weliswaar, en ver van moderne apparatuur, maar de harmonieën en melodieën lijken soms niet van deze aarde.”

Toch wordt Lavalu regelmatig een jazzband genoemd. Ze vindt dat opmerkelijk: „Vooral als je bedenkt dat ik mijn eerste jazzplaat op mijn twintigste hoorde.”

Ze koos de bandleiden niet omdat het jazzmusici waren, maar viel meteen als een blok voor hun eigenzinnige virtuositeit. „Veel popmuziek sust me in slaap”, zegt Woltring. „Mijn musici spelen uit een ander idioom. Ze leveren andere klankkleuren, maken andere sounds. Dat levert originele popmuziek op. Een gewone beat krijgt bij drummer Yonga Sun altijd nog een extraatje. Een ta-da-ting-ting. Daar worden mijn oren wakker van.”

Typisch voor de liedjes van Lavalu zijn de kleine verrassingsluikjes. Ineens is er iets dat prikkelt, tot nadenken stemt. *Invulnerability* heeft de kracht van een rocksong met flink wat effecten en vervormingen. In de tekst komt echter een gekwetste ziel naar voren. „Een mooie tegenstelling”, zegt Woltring. „Iemand duikt weg voor de wereld uit angst opnieuw gekwetst te worden. Spannend om te dansen op een nummer, en dan ineens, zoef de diepte in. Dat onverwachte effect heeft zijn uitwerking.”

Lavalu: 'Hope or Liquid Courage' (Mandibulate Records). Optreden 24 sept. Paradiso, Amsterdam.

even weg van de wereld. Het is meeslepende muziek die troost, raakt en relativeert.”

Op Lavalu's debuut blaast saxofonist Miguel Boelens, verrassend aangestuurd door elektronica, zorgt jazzdrummer Yonga Sun voor een uiterst gevarieerd ritmepatroon en bespeelt cello Jörg Brinkmann zijn instrument als bas en als gitaar. Het is pop met een jazzinjectie, maar de klassieke achtergrond van Woltring is ook onmiskenbaar aanwezig. Neem het stevige *Rockmaniac*, een arrangement op een compositie van Rachmaninov. „Die prachtige akkoordenwisselingen daagden me uit om er iets mee te doen. Ik abstraheerde ze tot vier akkoorden met een ritme. Een waanzinnig effect.”

Maar Woltring verweeft ook fragmenten Bach en Beethoven door de nummers. En wat harmonie betreft vormen componisten als Satie en Debussy een inspiratiebron: „Bij hen ervaar